

empler paa. Jeg kunde, for ogsaa at nævne et Eksempel, blot minde om Valgdagens Resultater oppe i Vendsyssel. Det Parti, som i Virkeligheden er det førende, „de 27“, mistede saa at sige alle sine Mænd deroppe. Af seks Valgkredse blev der i Virkeligheden kun een tilbage, og det er endda et Spørgsmaal, om der ikke bør sættes et NB ved den. (Munterhed). Ja, jeg bliver vel nødt til at sige, hvad jeg mener med dette NB. Det var nemlig saadan, som det ikke er Tingets Medlemmer ubekendt, at den ene Kandidat ikke kom frem paa Valgdagen, fordi han havde været uheldig med sit Valgbrev, og man fik saaledes egentlig ikke at vide, hvordan Resultatet ellers vilde være blevet, hvordan Vælgerne stod. I den nordlige Del af Jylland, i Vendsyssel, er altsaa saa at sige alt, hvad dette Parti tidligere havde deroppe, blevet tabt. Man har senere søgt at støtte Partiet deroppe paa anden Maade — det er ogsaa nævnt flere Gange under denne Forhandling og kritiseret her. Men man kan jo ikke sige noget til, at naar det saadan gaar ned ad Bakke, søger man at stive den hældende Vogn af saa godt og saa længe, man kan. Jeg nævner altsaa Vendsyssel som et Eksempel paa, at det, som Vælgerne fremsatte som et Ønske paa Valgdagen, er slet ikke det, som nu bliver gjort til Lov. For denne Landsdels Vedkommende vil dette Forlig absolut gaa Vælgerne imod, og det vil, synes jeg, krænke deres Ret.

At Forliget i sin Grundvold er af en saadan Natur, at det neppe er ærlige Politikere værdigt, det røbede ogsaa det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Chr. Reventlow) i sin Tale, og det ærede Medlem for København Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) udtalte det ikke mindre tydeligt i Dag. Begge disse Medlemmer, af hvilke den ene er moderat og den anden Højremand, og nu i Aften det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) og for Resten en Række Talere fra Højre have i stedse kraftigere Udtryk taget til Orde for forskellige Opfattelser af det, der er Forligets Grundlag, og i alt Fald for Opfattelser, der ikke ere i Overensstemmelse med den, som den højtærede Forsvarsminister har fremsat, og som hans nærmeste Meningsfæller slutte sig til. Derfor siger jeg, det er et Forlig, hvis Grundlag og Natur er af en saadan Art, at det ikke er egnet til at skabe gode og lykkelige Vilkaar for denne Sag her i Danmark i de kommende Dage.

At den Ordning af vort Forsvar, som

ved Forliget gennemføres, kan blive skadelig for Fædrelandet og forøge den Fare, der truer det, pegede min Partifælle, det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), i sit Foredrag i Gaar tydeligt og klart paa. Der var i Gaar her paa Tilhørerpladsen en Tilhører, som ikke kendte de forskellige Grupperes Ordførere. Han hørte saa Ordførernes Taler, og en af Venstregruppernes Ordførere antog han ifølge den Tale, han hørte, for at være en Højremand. (Chr. Reventlow: Uha! Uha! Uha!) Ja, det ærede Medlem siger: Uha, uha, uha! Det kan man have god Grund til at sige, men jeg nævner det kun for at vise, hvor langt Venstregrupperne ere komne i Forligsbestræbelser, at deres Talere kunne antages for at være udgaaede fra et Højrehjerte og et Højresynspunkt. Denne Tilhører forstaaer ellers meget godt at skelne mellem Højre og Venstre. Det var ikke saa sært, om han blev fortumlet over, hvad han hørte fra Venstremænd. Der er en anden Ting, som ogsaa er betegnende for, hvor langt Venstres Forligspolitikere ere komne over mod Højre. Det er den, at Venstre-Forligsmændene ikke ere en Smule ængstelige for Landstinget. Jeg har hørt adskillige Venstrevælgere ude i Landet, hjemme i Vendsyssel, sige saadan: Ja, nu sætte vi vort sidste Haab til Højre i Folketinget, det er dog muligt, at de kunde forhindre Forliget. Men nu ser jeg og hører navnlig i Aften, at Højre i Folketinget ikke tænker paa at forhindre dette her, men de sætte deres Haab til Landstinget og haabe, at Sagen der skal komme ind i en Udviklingsretning, som skal gøre den bedre efter deres Smag. Men ellers har det jo været saadan, at hver Gang Venstre vilde slutte et Forlig, har man nok kunnet faa det gennem Folketinget, men man har frygtet for ikke at kunne komme gennem Landstinget dermed. Vi huske det sidst fra Valgretsforliget, hvordan det kneb for den daværende Indenrigsminister at føre dette Forlig gennem Landstinget, og hvordan han af Partifæller og rundt omkring i Landet i hans egen Presse blev berømmet for den Klogskab, den Dygtighed og Troskab mod Venstres Ideer og den Drabelighed, hvormed han havde lagt Landstinget for sine Fødder, han havde endog der overvunden to Højremænd, hvoraf den ene oven i Købet var Admiral. Men dette er altsaa ogsaa betegnende, mener jeg, for dette Forlig, at man ikke er en Smule bange for Landstinget, der skal det nok gaa glat igennem. Det er betegnende for dette Forligs Natur.